

Arrest

nr. 209 807 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger afkomstig uit Kizilyurt in de deelrepubliek Dagestan. U heeft de Avaarse etnie en bent een soennitische moslim. Sinds februari 2006 bent u getrouwd met Z. B. (...) (o.v. (...)), een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine die tot dan met haar familie in Tsjetsjenië woonde.

In de loop van 2007 sloot de broer van uw echtgenote, I. (...), zich aan bij de rebellen. Buiten uw weten om had uw echtgenote in de periode lopend tot de herfst van 2008 vier keer contact met I. (...). Tijdens die vier contacten werd I. (...) door uw echtgenote bevoorrad. De autoriteiten waren op zoek naar I.

(...) en riepen hierbij ook uw echtgenote en verschillende andere leden van uw schoonfamilie op voor ondervraging. Een andere broer van uw echtgenote, I'. (...), werd gefolterd door de autoriteiten en is ten gevolge van de mishandelingen psychisch ziek geworden.

De autoriteiten kwamen verder ook naar uw woning in Dagestan om te informeren naar uw echtgenote.

Op 23 mei 2009 werd I. (...) gedood tijdens een hinderlaag.

In 2011 werden er bij een controle aan een kruispunt in de buurt van uw woning foto's van I. (...) op uw gsmt toestel gevonden. Op basis hiervan werd u naar het lokaal politiekantoor gebracht waar u, net als I'. (...), zwaar mishandeld werd. Na twee dagen werd u in een veld gedumpt. U slaagde er in om naar huis te gaan en nadat u uw revalidatie achter de rug had dook u met uw gezin onder bij familie in Kizilyurt.

U verbleef verder verschillende maanden in respectievelijk Vladikavkaz en Ryazan. Vanuit Ryazan keerden u en uw gezin nog een laatste keer terug naar Dagestan om jullie klaar te maken voor een definitief vertrek uit jullie land van herkomst.

Op 20 september 2012 zijn u en uw gezin vanuit Kizilyurt aan jullie reisweg begonnen. Via Moskou en Brest kwamen jullie in Polen terecht alwaar jullie een asielaanvraag indienden. Jullie asielaanvraag werd in Polen geweigerd. U en uw gezin vroegen vervolgens nog asiel aan in Duitsland en Frankrijk, alwaar jullie aanvraag niet ten gronde werd behandeld. Uw gezin werd naar Polen teruggebracht met de bedoeling een terugkeer naar Rusland te laten doorgaan. De repatriëring werd verhinderd omwille van gezondheidsredenen en door tussenkomst van een raadsman. Nadat uw gezin werd vrijgelaten uit een gesloten centrum in Polen zijn jullie naar België gekomen.

U en uw echtgenote dienden op 16 december 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

In het kader van jullie asielaanvraag dienden u en uw echtgenote de volgende documenten in: vijf foto's van uw schoonbroer I. (...) (k), een video waarin het lichaam van I. (...) te zien is (k), een brief van uw schoonvader waarin hij verzoekt de stoffelijke resten van I. (...) te verkrijgen (k), verschillende documenten inzake uw psychische toestand (o), een doktersattest van de afdeling orthopedische traumatologie (o) en de geboorteaktes van uw kinderen (o).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hoewel het CGVS op heden niet in twijfel trekt dat uw schoonbroer mogelijks actief is geweest bij de rebellenbeweging in Tsjetsjenië en Ingoesjetië, kan geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u en uw echtgenote zouden gekend hebben hierdoor.

Volgens jullie verklaringen werd u in 2011, ruim twee jaar na de dood van uw schoonbroer, na een controle meegenomen naar het lokaal politiekantoor van Kizilyurt omdat er foto's van uw schoonbroer in uw gsmt toestel gevonden werden. U werd naar eigen zeggen zwaar fysiek mishandeld en vervolgens na twee dagen ondervragingen voor dood achtergelaten in een veld aan de rand van de stad. Ten gevolge verschillende tegenstrijdigheden en een bij wijlen gebrekkige aannemelijkheid kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die u en uw echtgenote ter zake aflegden. Zo stelde u dat u na uw violente gevangenneming niet naar het ziekenhuis bent geweest. U gaf aan dat uw vrouw verpleegkundige was en dat zij u verzorgde met het toedienen van antibiotica, het aanbrengen van verband en het inbrengen van infusen (CGVS M. (...) p. 25). Uw echtgenote daarentegen gaf aan dat u wel degelijk naar het ziekenhuis moest. Zij verklaarde dat u minstens een week in het ziekenhuis van Kizilyurt had verbleven en dat u daar een wonde had laten hechten (CGVS Z. (...) p. 26). Geconfronteerd met uw stelling dat u niet naar het ziekenhuis was geweest repliceerde uw echtgenote louter: "Wie heeft die wonde dan gehecht?" Uiteindelijk gaf uw echtgenote aan dat u zich niet veel herinnert en dat u een groot litteken heeft (CGVS Z. (...) p. 26). Deze uitleg is evenwel weinig waarschijnlijk. Indien u daadwerkelijk ten gevolge de door u ingeroepen vervolgingsfeiten een week lang in het ziekenhuis zou gelegen hebben is het geenszins aannemelijk dat zich u hier niets van zou herinneren of dat u hier niet van op de hoogte zou zijn gebracht nadien. Dat u en uw echtgenote dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegden ondermijnt dan ook ernstig jullie geloofwaardigheid ter zake.

Verder legden u en uw echtgenote ook incoherente verklaringen af over wanneer jullie naar waar zijn gevlucht, mede ten gevolge uw gewelddadige vasthouding. Aanvankelijk verklaarde u over dit incident, waarvan u naar eigen zeggen niet zou weten of het zich in 2010, 2011 of 2012 afspeelde: "Ik ben na de verwondingen eerst vertrokken naar Ryazan." (CGVS M. (...) p. 4) Vervolgens bevestigde u dat u tot aan uw vertrek naar Ryazan altijd ononderbroken in de eigen woning in de Kirovstraat in Kizilyurt woonde (CGVS M. (...) p. 4) U stelde verder dat u na Ryazan terugkeerde naar huis. Uw echtgenote daarentegen stelde dat jullie in september 2009 eerst voor acht maanden zijn vertrokken naar Vladikavkaz. Pas daarna zouden jullie naar Ryazan zijn geweest (CGVS Z. (...) p. 4). Uw echtgenote stelde tot twee keer toe dat jullie na uw vasthouding naar Vladikavkaz gingen. Ze verklaarde dat dit

vertrek plaatsvond in de herfst van 2009, waardoor uw vasthouding zich in elk geval moet voorgedaan hebben in de tweede helft van 2009 (CGVS Z. (...) p. 17). Nadat u nogmaals bevestigde dat u na uw tijdelijke gevangenneming eerst naar Ryazan ging en vervolgens naar huis terugkeerde, werd u geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote. U stelde hierop dat jullie inderdaad naar Vladikavkaz waren geweest en gaf aan dat u dit niet meteen had gezegd omdat u dit vergeten was. Vervolgens stelde u dat u niet wist hoe lang u in Vladikavkaz had verbleven, maar u schatte dit op enkele maanden (CGVS M. (...) p. 27). Indien u evenwel daadwerkelijk uw herkomstregio ontvluchtte nadat u hardhandig werd ondervraagd door de autoriteiten kan verwacht worden dat u niet zomaar vergeet dat u in eerste instantie acht maanden naar een volledig andere regio dan Ryazan bent vertrokken. Dit is des te meer het geval wanneer vervolgens uit uw latere verklaringen moet blijken dat u in Vladikavkaz zou gewerkt hebben en dat jullie aldaar een appartement zouden gehad hebben (CGVS M. (...) p. 27-28 en 34). Aangezien u en uw echtgenote bij de DVZ beiden hadden verklaard dat uw twee dagen durende arrestatie zich had voorgedaan in 2011 werd uw echtgenote op haar beurt geconfronteerd met het feit dat er uit haar verklaringen die ze bij het CGVS aflegde kon afgeleid worden dat uw vasthouding zich afspeelde in 2009. Uw echtgenote stelde vervolgens dat het wel degelijk in 2011 en niet in 2009 was. Dit vasthouden aan één versie van de feiten kan evenwel niet de vastgestelde incoherentie ongedaan maken. Uit de verklaringen van uw echtgenote valt immers duidelijk af te leiden dat zij in eerste instantie en tot twee keer toe verklaarde dat jullie na uw vasthouding naar Vladikavkaz zijn getrokken (CGVS Z. (...) p. 17). Daar uw echtgenote jullie vertrek naar Vladikavkaz steevast in 2009 situeert, het jaar waarin haar broer vermoord zou zijn, kan enkel geconcludeerd worden dat de verklaringen ter zake niet kunnen worden volgehouden. Geconfronteerd met de voormelde incoherentie gaf uw echtgenote uiteindelijk aan dat de vasthouding zich voordeed na jullie vertrek naar Vladikavkaz en voor jullie vertrek naar Ryazan (CGVS Z. (...) p. 30-31). Deze aangepaste uitleg is evenwel nog steeds niet verenigbaar met de verklaringen die uw echtgenote eerder aflegde. Dat aan voormelde uitleg van uw echtgenote geen geloof kan worden gehecht werd vervolgens nog verder bevestigd wanneer ook u de mogelijkheid kreeg om de chronologie van de feiten te duiden. Er werd u gevraagd of uw incident zich voordeed voor, na of tussen jullie verblijven in Vladikavkaz en Ryazan. U verklaarde: "Volgens mij was het ervoor. Ik herinner me niet goed maar het was ervoor. Omdat ik ben daarom vertrokken." Vervolgens werd u nogmaals expliciet gevraagd of het incident zich dan voordeed voor jullie vertrek naar Vladikavkaz, waarna u andermaal bevestigde: "Ja het was volgens mij ervoor. Want ik had geen andere reden om naar Vladikavskaz te gaan." (CGVS M. (...) p. 34) Nadat u vervolgens geconfronteerd werd met de verklaring van uw echtgenoot als zouden jullie tussen de twee in dit incident hebben meegemaakt probeerde u nog enigszins twijfel te zaaien: "Ik werkte in Vladikavskaz. Ik vervoerde producten. Ik had auto. Appartement. Maar echt onderduiken was nadat ik geslagen was. Maar ervoor ging ik naar daar en ik werkte. Ik had een plaats op de markt en we verkochten producten. We hadden appartement. En achteraf nadat ik was geslagen. Ik was daar versholen. Maar daarvoor ging ik nog naar daar en ik ging daar. Misschien mijn vrouw bedoelde dat. Ik weet het niet. Maar ja ik werkte daar. We hadden daar ook vroeger dat appartement daar. Nog voor de problemen." (CGVS M. (...) p. 34) Uw stelling als zou u eerder al in Vladikavskaz gewerkt hebben doet evenwel op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat uw echtgenote stelde dat uw incident zich pas voordeed nadat jullie vanuit Vladikavskaz terugkeerden naar Kizilyurt. Uw uitleg verschoont op die manier ook niet de incoherente verklaringen die door u en uw echtgenote werden afgelegd. Wanneer jullie naar welke plaatsen zijn gegaan ten gevolge uw aanhouding vormt een essentieel onderdeel binnen het aangereikte asielrelaas. Dat zowel u als uw echtgenote onverenigbare verklaringen aflegden ter zake wijst onvermijdelijk verder op het ongeloofwaardige karakter van de persoonlijke vervolgingsfeiten. Aangaande uw twee dagen durende vasthouding waarin u mishandeld werd door uw ondervragers moet verder nog worden opgemerkt dat uw echtgenote er merkwaardig genoeg geen idee van had vanaf waar u werd meegenomen of hoe u precies bent thuis geraakt nadien. Uw echtgenote verklaarde dat zij niet wist of u al dan niet ver van huis was toen u werd meegenomen en zou enkel geweten hebben dat u in de stad was (CGVS p. Z. (...) 24). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u aan een kruispunt op slechts enkele tientallen meters van de eigen woning werd meegenomen (CGVS M. (...) p. 23). Dat u uw echtgenote niet zou verteld hebben dat u op een steenworp van de eigen woning werd meegenomen is op zich reeds weinig aannemelijk. Dat u gezien uw onwetendheid klaarblijkelijk ook niet geïnformeerd heeft hiernaar is hier is verder tekenend voor de twijfelachtige verklaringen die werden afgelegd. Aangaande uw terugkeer naar huis twee dagen later verklaarde uw echtgenote verder dat zij niet wist of u hiervoor hulp had gekregen en uit haar verklaringen kan ook afgeleid worden dat zij ook hier geen vragen over stelde aan u (CGVS Z. (...) p. 25-26). In het licht van de strijdige verklaringen die u en uw echtgenote aflegden met betrekking tot de ingeroepen gewelddadige vasthouding bevestigt de uiterst gebrekkige kennis van uw echtgenote verder jullie ongeloofwaardigheid ter zake. Dat er aan het meest ernstige vervolgingsfeit geen geloof kan worden gehecht ondermijnt meteen ook de ernst van de ingeroepen vreest. Wat betreft de overige problemen die u en uw gezin persoonlijk

zouden getroffen hebben moet opnieuw worden vastgesteld dat u en uw echtgenote niet coherent bleken te zijn. U verklaarde dat u en uw gezin voor uw aanhouding nooit problemen hebben gekend en dat de autoriteiten sindsdien twee tot drie keer kwamen informeren naar uw echtgenote (CGVS M. (...) p. 14, 16 en 31). Dat de politie bij jullie laatste terugkeer opnieuw bij u langs kwam bleek voor u ook de aanleiding om het land definitief te verlaten. U verklaarde over die laatste periode: "Ze begonnen juist te komen. Niet voor mij. Voor mijn vrouw. We lieten ze niet binnen. We zeiden dat we weg waren dat we in stad waren. En in tussentijd heb ik me klaar gemaakt voor vertrek, verhuis. Ik nam geld voor de reis. Dit en dat." (CGVS M. (...) p. 14) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat er bij uw ouderlijke woning één keer werd geïnformeerd naar haar en zij stelde bovendien dat dit plaatsvond nog vóór u werd aangehouden (CGVS Z. (...) p. 16 en 29). U ontkende vervolgens dat nog politie zou zijn langsgekomen tijdens jullie laatste periode in Dagestan. Geconfronteerd met uw stelling dat er na uw incident nog meermaals mensen zouden langsgekomen zijn geeft uw echtgenote aan dat zij hier niet van op de hoogte is en slechts weet heeft van één keer dat er zou contact geweest zijn, met name nog voor uw persoonlijk incident. Uw echtgenote bevestigde vervolgens nogmaals dat uw incident het laatste probleem was geweest en dat ze er geen weet van had dat er nadien nog toenaderingspogingen zouden geweest zijn (CGVS Z. (...) p. 29). Dat jullie over de op zich reeds beperkte feiten, die uiteindelijk niet verder gaan dan politiediensten die zich zouden komen informeren over jullie, geen overeenkomstige verklaringen aflegden ondermijnt op die manier verder het risico dat u en uw gezin zouden lopen in Dagestan. Bovendien blijkt ook dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over jullie verblijfplaatsen tijdens jullie laatste periode in Dagestan. Uw echtgenote verklaarde dat jullie die laatste twee maanden hoofdzakelijk in uw ouderlijke huis woonden en in mindere mate ook bij uw broer (CGVS Z. (...) p. 5). U verklaarde daarentegen dat jullie bij uw zus verbleven. U verklaarde dat uw echtgenote zich vergiste en bevestigde dat jullie in de laatste periode in Dagestan alleen bij uw zus waren geweest (CGVS M. (...) p. 29-30). Dergelijke verklaringen zetten verder jullie geloofwaardigheid op losse schroeven. Voor zover er aan deze ingeroepen feiten geloof worden gehecht, quod non, moet voorts ook worden opgemerkt dat zij in geen enkel geval dermate zwaarwichtig of actueel zijn dat zij een basis zouden kunnen vormen om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uw echtgenote gaf verder nog aan dat zij twee keer bij de politie is geweest, mede om haar moeder die werd opgeroepen te ondersteunen (CGVS Z. (...) p. 16). U bleek hier opmerkelijk genoeg niet van op de hoogte te zijn geweest. Op de vraag of u op de hoogte was van concrete problemen van uw echtgenote stelde u: "Ik heb niet zover laten komen. Om politie te zien. Ze is nooit bij politie geraakt. Anders zou ze nog ergere problemen hebben gehad dan ik [...]." (CGVS M. (...) p. 18) Vervolgens ontkende u dat er ooit rechtstreeks contact zou zijn geweest tussen uw vrouw en de overheidsdiensten. Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaring van uw echtgenoot stelde u dat ze misschien niets heeft gezegd tegen u. Gepolst naar de redenen waarom ze dit voor u zou verzwijgen stelde u zelf verrast en geschokt te zijn en gaf u aan dat ze u mogelijks wilde sparen (CGVS M. (...) p. 25-26). Deze beweringen staan dan weer haaks op hetgeen uw echtgenote verklaarde. Ze stelde dat over haar contacten met de politie: "Ja. Dat weet hij natuurlijk. Nadien, nadat hij was vermoord heb ik alles verteld. Ik vertel niet alles in detail. Maar grote lijnen weet hij dat ik bij politie was met mama. Ik zou mijn moeder niet alleen gestuurd hebben." Uw echtgenote bevestigde vervolgens nogmaals dat u wel degelijk op de hoogte was (CGVS Z. (...) p. 27-28). De verklaringen die jullie aflegden waren bijgevolg opnieuw onverenigbaar. Ze wijzen verder op jullie gebrekkige geloofwaardigheid met betrekking tot de persoonlijke problemen die jullie zouden gekend hebben.

Doorheen uw verklaringen blijkt verder dat u slechts een zeer rudimentaire kennis aan de dag kunt leggen inzake uw schoonbroers, hun situatie en de betrokkenheid van uw echtgenote. Indien u en uw gezin daadwerkelijk om voormelde redenen gevisieerd werden in jullie land van herkomst kan verwacht worden dat u zich terdege zou geïnformeerd hebben over de situatie. Uit het CGVS-interview blijkt evenwel dat u er geen idee van had: wanneer uw echtgenote 'naar de bossen ging', hoe vaak ze haar broer producten ging leveren, wat ze precies ging leveren, of ze elke keer wanneer ze naar familie ging ook naar haar broer ging, in welk dorp ze haar broer kon ontmoeten, sinds wanneer uw schoonbroer I. (...) bij de rebellen ging, hoe lang I'. (...) werd vastgehouden, waar hij werd vastgehouden, hoe en waar hij opnieuw werd vrijgelaten (CGVS M. (...) p. 18-20 en 26-27). Het betreffen stuk voor stuk vragen waar uw echtgenote, logischerwijs, wel van op de hoogte bleek te zijn. Geconfronteerd met het feit dat u zich hierover had kunnen informeren stelde u: "Ik kan het maar dat interesseert me nu niet. Dat is voorbij ik wil het vergeten." (CGVS M. (...) p. 19) Specifiek met betrekking tot I'. (...), de broer die gelijkaardige feiten zoals u zou ondergaan zijn, gaf u bovendien aan dat u daar nooit vragen over heeft gesteld, hetgeen – rekening houdend met de context – weinig logisch is en bovendien verder gaat dan u zich iets niet herinneren (CGVS M. (...) p. 27). De uiterst gebrekkige kennis over uw schoonfamilie en de rol die uw echtgenote precies zou gespeeld hebben doet niet alleen twijfelen aan de feiten op zich, maar relativeert bovendien op scherpe wijze de vrees die u en uw gezin hierdoor zouden koesteren. Dat

u een dergelijke onwetendheid aan de dag legt met betrekking tot de oorzaak voor uw gedwongen vertrek uit uw land van herkomst is onlogisch en bevestigt verder jullie ongeloofwaardigheid ter zake.

Uiteindelijk moet worden opgemerkt dat er überhaupt niet kan worden ingezien waarom u en uw gezin op vandaag nog zouden vervolgd worden omwille van uw schoonbroer die intussen negen jaar geleden zou gedood zijn. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat uw schoonbroer I'. (...) gefolterd zou zijn omdat men op dat moment via hem nog info wou verkrijgen over I. (...). Verder werden bepaalde rechten tijdelijk ontzegd, waarbij uw schoonvader zijn job verloor, uw schoonmoeder geen pensioen ontving en uw schoonzus geen uitkering kreeg voor haar invalide zoon. Uw schoonvader emigreerde intussen naar Polen en het pensioen van uw schoonmoeder en de uitkering van uw schoonzus werden na vijf maanden opnieuw uitbetaald (CGVS Z. (...) p. 19). Echter zijn er geen concrete indicaties dat uw schoonfamilie sinds de dood van uw schoonbroer in 2009 nog geïsoleerd wordt en verblijft een aanzienlijk deel van uw schoonfamilie nog steeds in Tsjetsjenië zonder verdere problemen te kennen. Het loutere feit dat uw schoonbroer bij de rebellen was is dan ook in het licht van voorgaande niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uw vrouw gaf nog aan dat zij wel geïsoleerd zou worden omdat er foto's van haar op zijn telefoon waren gevonden en zij haar broer enkele malen producten zoals voedsel had bezorgd. Hoewel er kort na de dood van uw schoonbroer nog naar uw vrouw zou gevraagd zijn (CGVS vrouw p.16), waar jullie overigens evenmin eenduidige verklaringen over aflegden, had dit verder geen concrete gevolgen en gaf zij aan dat er geen problemen meer waren sinds uw arrestatie (die overigens manifest ongeloofwaardig is) en blijkt dat jullie nadien in 2012 nog enkele maanden in Dagestan hebben verbleven. Gezien er de laatste 8-9 jaar geen indicaties zijn dat uw vrouw wordt gezocht of van iets beschuldigd wordt, kan niet worden ingezien dat zij alsnog een risico op vervolging zou lopen en zijn er evenmin aanwijzingen dat de autoriteiten überhaupt op de hoogte zouden zijn dat zij haar broer enkele malen heeft geholpen voor zover hieraan in het licht van al het voorgaande nog geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat uw schoonvader internationale bescherming zou verkregen hebben in Polen. Zowel u als uw echtgenote lieten na te verklaren waarom jullie zouden geweigerd zijn terwijl uw schoonvader wel een statuut zou verkregen hebben. Dat u en uw echtgenote er geen idee van blijken te hebben waarom jullie niet in aanmerking bleken te komen voor internationale bescherming is ten eerste twijfelachtig. Bovendien moet sowieso worden gesteld dat in deze uw persoonlijke vrees werd onderzocht en dat op basis van bovenstaande vaststellingen niet kan worden ingezien dat u, bij een terugkeer, een risico op vervolging loopt omwille van uw schoonbroer die negen jaar geleden om het leven kwam.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïsoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die door u en uw echtgenote werden ingediend vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde verschillende documenten voor die verband houden met uw

psychische toestand. Uit de documenten – die gedateerd zijn op 8 maart, 6 april en 1 juni – blijkt dat u sinds 9 februari twee maal per maand op consultatie gaat. Op basis van die consultaties blijkt dat u de symptomen van een posttraumatische stressstoornis vertoont en dat u bovendien te kampen heeft met geheugen- en concentratieproblemen. Rekening houdend met deze vaststellingen moet evenwel opgemerkt worden dat, hoewel u meermaals aangaf tijdens het interview dat u zeer veel vergeet, u stevast op een logische manier antwoordde op de vragen die u gesteld werden en dat de vastgestelde incoherenties geenszins over details of data handelen. Daarnaast moet in deze worden benadrukt dat enkel al de verklaringen van uw echtgenote de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vervolgingsfeiten ondermijnen. Het is immers uit haar verklaringen dat blijkt dat ze in eerste instantie het incident situeerde in 2009, voor jullie vermeende vertrek naar Vladikavkaz, en dat zij dit nadien aanpaste naar de periode 2011, tussen jullie verblijven in Vladikavkaz en Ryazan in. Bovendien blijkt uit de verklaringen duidelijk dat uw echtgenote zich niet informeerde over het bewuste incident. Zo blijkt ze niet te weten hoe u precies thuis bent geraakt, dat de zoon van de vice-burgemeester ooggetuige was, dat de vice-burgemeester eigenhandig naar het politiekantoor ging of vanaf waar u precies zou zijn meegenomen, ofschoon dit op slechts tientallen meters van jullie woning was. Dergelijke vaststellingen ondermijnen onmiskenbaar de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsfeiten. Uw psychische moeilijkheden en uw geheugen- en concentratieproblemen hebben op deze vaststellingen geen invloed. Bovendien moet worden benadrukt dat, niettegenstaande de door u voorgelegde attesten, blijft vaststaan dat er op heden niet kan besloten worden tot een actuele vrees voor vervolging aangezien uw schoonbroer, die de oorzaak van dit alles zou geweest zijn, intussen al negen jaar geleden gestorven is en er geenszins indicaties voorhanden zijn dat u of uw gezin zouden gevisieerd worden bij een terugkeer. Voor de beoordeling van de loutere medische elementen dient u zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de psychische attesten legde u een document voor dat werd opgesteld door een dokter die werkzaam is in een dienst bevoegd voor orthopedische traumatologie. Voor zover het handschrift leesbaar is wordt er melding gemaakt van problemen met de ruggenwervels. Deze vaststellingen wijzen evenwel niet op enig verband met de verklaringen die u en uw echtgenote hebben afgelegd met betrekking tot jullie asielmotieven.

U legde verder vijf foto's en een video van uw schoonbroer voor en een brief waarin uw schoonvader verzoekt de stoffelijke resten van uw schoonbroer te verkrijgen. Hoewel deze documenten er op lijken te wijzen dat uw schoonbroer inderdaad als rebel actief was en in die hoedanigheid om het leven kwam, tonen deze documenten geenszins aan dat uw gezin hierdoor problemen zou gekend hebben, laat staan dat jullie op heden nog vervolging dienen te vrezen om deze reden.

De geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens die op zich niet door het CGVS worden betwist. Deze documenten hebben geen invloed op de uitkomst van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het principe van de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijzen verzoekende partijen op de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij en stellen zij dat eerste verzoekende partij aan ernstige geheugenproblemen lijdt. Vervolgens stellen zij dat eerste verzoekende partij *“wel degelijk op de hoogte (is) van de details omtrent de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot de traumata”*. Verder voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlage 4) waarin door de Raad werd geoordeeld dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de partners konden worden verklaard door de psychische problemen waaraan de echtgenote in kwestie leed. Ten slotte opperen verzoekende partijen nog dat de medische attesten die door hen werden neergelegd zich niet in het administratief dossier bevinden, waardoor de Raad niet kan oordelen over de invloed van de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij op onderhavig dossier. Verzoekende partijen voegen dienaangaande als bijlage bij hun verzoekschrift de aanvraag van hun raadsman om een afschrift van het administratief dossier te ontvangen en het afschrift van het administratief dossier zoals ontvangen door hun raadsman (bijlage 5).

2.2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht, waaronder de psychische attesten, zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden (administratief dossier M. A., stuk 12, deel 1; administratief dossier Z. B., stuk 11, deel 1). Derhalve mist desbetreffend betoog van verzoekende partijen feitelijke grondslag.

De Raad wijst er verder op dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlage 4 van het verzoekschrift) waarnaar verzoekende partijen verwijzen geen bindende precedentswaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partijen dienen daarbij hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. *In casu* wordt door verwerende partij terecht geoordeeld dat de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan verklaren. Meer bepaald wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“U legde verschillende documenten voor die verband houden met uw psychische toestand. Uit de documenten – die gedateerd zijn op 8 maart, 6 april en 1 juni – blijkt dat u sinds 9 februari twee maal per maand op consultatie gaat. Op basis van die consultaties blijkt dat u de symptomen van een posttraumatische stressstoornis vertoont en dat u bovendien te kampen heeft met geheugen- en concentratieproblemen. Rekening houdend met deze vaststellingen moet evenwel opgemerkt worden dat, hoewel u meermaals aangaf tijdens het interview dat u zeer veel vergeet, u steevast op een logische manier antwoordde op de vragen die u gesteld werden en dat de vastgestelde incoherenties geenszins over details of data handelen. Daarnaast moet in deze worden benadrukt dat enkel al de verklaringen van uw echtgenote de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vervolgingsfeiten ondermijnen. Het is immers uit haar verklaringen dat blijkt dat ze in eerste instantie het incident situeerde in 2009, voor jullie vermeende vertrek naar Vladikavkaz, en dat zij dit nadien aanpaste naar de periode 2011, tussen jullie verblijven in Vladikavkaz en Ryazan in. Bovendien blijkt uit de verklaringen duidelijk dat uw echtgenote zich niet informeerde over het bewuste incident. Zo blijkt ze niet te weten hoe u precies thuis bent geraakt, dat de zoon van de vice-burgemeester ooggetuige was, dat de vice-burgemeester eigenhandig naar het politiekantoor ging of vanaf waar u precies zou zijn meegenomen, ofschoon dit op slechts tientallen meters van jullie woning was. Dergelijke vaststellingen ondermijnen onmiskenbaar de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsfeiten. Uw psychische moeilijkheden en uw geheugen- en concentratieproblemen hebben op deze vaststellingen geen invloed.*

Bovendien moet worden benadrukt dat, niettegenstaande de door u voorgelegde attesten, blijft vaststaan dat er op heden niet kan besloten worden tot een actuele vrees voor vervolging aangezien uw schoonbroer, die de oorzaak van dit alles zou geweest zijn, intussen al negen jaar geleden gestorven is en er geenszins indicaties voorhanden zijn dat u of uw gezin zouden gevisieerd worden bij een terugkeer. Voor de beoordeling van de loutere medische elementen dient u zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.” Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift louter opnieuw naar de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij en menen verder dat eerste verzoekende partij “*wel degelijk op de hoogte (is) van de details omtrent de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot de traumata*”, doch laten zij na voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift dat verwerende partij niet betwist dat I. actief was bij de rebellenbeweging in Tsjetsjenië. Zij verwijzen naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarin het EHRM oordeelde dat ondanks enkele tegenstrijdigheden in het relaas van de verzoeker de voorgelegde bewijzen in combinatie met de huidige situatie in Tsjetsjenië voldoende zijn om ervan uit te gaan dat er een reëel risico bestaat op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM vanwege de Russische autoriteiten in geval van terugkeer. Verzoekende partijen voegen desbetreffend arrest als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.4.2. De Raad onderstreept vooreerst dat *in casu* tal van tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partijen waardoor geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van hun familieband met I..

Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissingen uitgebreid wordt gemotiveerd waarom het loutere feit dat de broer van tweede verzoekende partij, I., bij de rebellen was niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Meer bepaald stelt verwerende partij dat niet kan worden ingezien waarom verzoekende partijen op vandaag nog zouden vervolgd worden omwille van de broer van tweede verzoekende partij, I., die intussen negen jaar geleden zou gedood zijn, dat er geen concrete indicaties zijn dat de familie van tweede verzoekende partij sinds de dood van haar broer I. in 2009 nog gevisieerd wordt en dat een aanzienlijk deel van de familie van tweede verzoekende partij nog steeds in Tsjetsjenië verblijft zonder verdere problemen. Met de loutere verwijzing naar een arrest van het EHRM stellen verzoekende partijen voormelde motivering geenszins in een ander daglicht. Immers betreft het arrest een individueel geval en tonen verzoekende partijen niet aan dat de gegevens die aan de basis liggen van dit arrest gelijklopend zijn aan deze voorliggend in onderhavige procedure.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen nog onderstrepen dat objectieve bronnen bevestigen dat familieleden van Tsjetsjeense rebellen sterk worden gevisieerd door de autoriteiten in de Noordelijke Kaukasus, en in dit verband verwijzen naar de landeninformatie in het administratief dossier, het Nederlands Algemeen Ambtsbericht betreffende de Noordelijke Kaukasus van 2012 en een internetartikel dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 7), wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in hun land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen benadrukken in dit verband de problemen van onveiligheid in de Noordelijke Kaukasus en verwijzen hiervoor naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake de Russische Federatie van juli 2017 en het Belgisch reisadvies omtrent de Noordelijke Kaukasus dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 6).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Dagestan – Veiligheidssituatie” van 28 februari 2017 (administratief dossier M. A., stuk 13, landeninformatie, deel 1; administratief dossier Z. B., stuk 12, landeninformatie, deel 1), blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De motivering dat er actueel in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De informatie waarnaar zij verwijzen ligt immers volledig in dezelfde lijn als de informatie waarop verwerende partij zich baseert. Wat betreft het reisadvies dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 6), bemerkt de Raad nog dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. A., stukken 12

en 13; administratief dossier Z. B., stukken 11 en 12), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 15 februari 2018 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen ter terechtzitting enkele kleurenfotokopieën van documenten van twee personen neerleggen stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT